

Bez podprsenky do politiky nelez

Manžel je ke mně většinou loajální. Ale občas mu to, stejně jako jiným mužům, ujede. Protože však nerada zůstávám dlužná, nenechám nikdy jeho šovinismus bez odezvy.

Obléknout si sako na nahé tělo v zemi, kde průměrná teplota v říjnu sotvakdy přeleze deset stupňů, je docela odvaz. Tím spíš, jste-li premiérka. Hezká premiérka. Nejmladší premiérka ze všech premiérek a premiérů na světě. Finská politička Sanna Marin se toho nebála. Odhodila podprsenku, navlékla sako, nechala se vyfotit, a teď to má. Opozice ji nachytala v nedbalkách. Co v nedbalkách?! Ona je dokonce bez nedbalek. Taková nedbalost!

Holá kůže, na ní sako a mohutný šperk v dekoltu. Krásná žena, krásná fotka – obojí na titulní stranu módního časopisu patří. Opozice však míní, že pokud chtěla premiérka působit na obálce seriózně, měla si pod sako obléknout podprsenku. Bez ní prý narušila vážnost úřadu, ergo ohrozila chod státu. No nevím, mně by spíš vadilo, kdyby neměla vzdělání nebo čisté svědomí. Ale podprsenku? Napadlo snad někdy někoho komentovat absenci nátělníku pod košilí politika? Počítat, o kolik voličů kvůli tomu strana přijde? A jaký to bude mít vliv na prosperitu země? A budou se pak

politologové v debatách přít, zda elektorát odpadl smíchy, že politikovi lezou chlupy z košile, anebo strachem, že příště by mohl kandidovat naostro?

Pěkně to opozice paní premiérce spočítala. Dvě jedničky prý vyšší prodej časopisu ani blaho národa nezaručí, rýpnul si dokonce jeden z jejich zástupců a ještě to celé osmajlíkoval. Když jsem doma kauzu rozhořčeně komentovala a navrhovala přeměřit vtipálka, aby bylo genderové skóre vyrovnáno, manžel se politika zastal. Prý těmi dvěma jedničkami určitě myslel známky na vysvědčení. Jenže mě neoblafne. U nás doma to totiž chodí úplně stejně. Kdykoliv se muž dostane vůči mně do opozice, přejde od logické argumentace k mužskému šovinismu. V manželství, které pamatuje Gustáva Husáka a magnetofon Sonet Duo, si už ale umím leccos přeložit. „V tomhle fakt chceš jít mezi lidi?“ poznamenal, když jsem vynořila ze šatny v róbě tak decentní, že vždycky když si ji obléknu, mám chuť zajít ke zpovědi. Z jeho zuřivého šhubání kravatou jsem usoudila, že ve skutečnosti chtěl říci: „K čemu je mi Ibsen a lóže v Národním, když mám doma Ramba a gauč?“ Jindy se mě zase snažil přesvědčit, že potřebujeme ještě větší televizi a ještě větší reprobedny. Když jsem logicky argumentovala, že náš byt pojme jen omezené množství obrazu a zvuku, uraženě poznamenal, že moje džínsy také pojmu víc, než by si on kdy pomyslel.